

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. július 13.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

AZ ÚR VÁROSA

Lekció: Efézus 2,11-22

Alapige: Zsoltár 87

Ének. A Kórah fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát. Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát. Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! Szela. Előszámlálom Égyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet. Ímé Filisztea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a Felséges, erősíti azt. Az Úr beírván, feljegyezi a népet: ez ott született! Szela. És táncolva énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

Imádkozzunk!

Téged illet egyedül a dicséret és az imádat, mennyei Atyánk, valóban, mert te az Úr Jézusban megtartót adtál nekünk, megbékítettél bennünket önmagaddal. Köszönjük, hogy nemcsak bennünket, hanem azokat is, akik lehet, hogy korábban ellenségesek voltak, azokat is, akikért évek vagy évtizedek óta kellett imádkoznunk.

Köszönjük, Urunk, hogy a te néped az egész világról hívatott egybe. Magasztalunk téged a néped csodájáért. Köszönjük, hogy Jézus Krisztus által a te néped a tiéd, és áldunk, hogy mi is hozzá tartozhatunk.

Ugyanakkor megvalljuk bűnbánattal most is, bocsásd meg, amikor nem úgy éltünk, ahogy illett volna. Bocsásd meg, kérünk, hogyha Krisztus illatát nem illatoztattuk az életünk ezen a héten. Szabadításodért könyörgünk. Kérünk téged arra, hogy emeld fel lelki szemeink tekintetét Jézus Krisztusra a hirdetett ígén keresztül.

Azokat a társainkat, barátainkat, lelki testvéreinket pedig, akik most pihennek, szabadságos idejüket töltik, vagy lehet, hogy betegágyon fekszenek a kórházban vagy otthon, kérünk, áldd meg ugyanúgy kegyelmesen. És ha ide gondolnak, ők is hadd érezzék át annak az örömét, hogy mi egy nép vagyunk tebenned. Kérünk téged arra, Atyánk, Jézus Krisztusért hallgassd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Akik a hollandoknak szurkoltak éjjel, azok most boldogok, akik a braziloknak, szomorúak, mert ők veszítettek. Nem tudom, hogy ki melyik csapatnak szur-

kolt és követi-e a világbajnokságot. Ha a világbajnokság álomcsapatát neked kellene összeállítani, akkor kiket tennél kapusposztra, védekezőállásba, csatárnak, középpályásnak, kiket tennénk egy vébé álomcsapatába? Hiszen nagyon híres játékosok nem túl jól játszottak, kevésbé híresek meg igen jól tudták rúgni a labdát. Van, aki még öngólt is tudott lőni. Szóval kérdés az, hogy egy ilyen világversenyen ki lesz majd az álomcsapat tagja.

Ha emlékszünk a konfirmációs beszámoló során az is az egyik kérdésre adott válasz volt, hogy Isten népe, az egyház, a gyülekezet olyan, mint egy focicsapat: egyedül nem lehet futballjátékot sem játszani. Hiába nagy hívő valaki, szükség van a csapattársakra. A 87. Zsoltár olvasása, átgondolása közben jutott eszembe most így a világbajnoksághoz kapcsolódóan is, hogy tényleg egyáltalán nem mindegy, hogy személy szerint hogyan tekintünk arra a nagy csapatra, akik az Úr mezét hordják, az Úr csapatára.

Itt egy város képe jelképezi Istennek a népét, Sion városa, az Úr városa. Isten népéről lesz azonban szó, még ha a szó szoros értelemben vett városról is hallunk pár jellemzőt. Az a kérdés tehát, hogy milyennek tartjuk Isten népét? Kiket tartunk méltónak arra, hogy ebben a népben legyenek? Kikről gondoljuk, hogy semmiképpen nem is kerülhetnek talán oda be?

Itt ugyanis azt látjuk, hogy az Úr városa gyönyörű, nagyon nagy örvendezés hangzik, aztán a második felében megtudjuk, ennek az örvendezésnek az is az oka, mert még a pogány nemzetek is honfitársaivá lesznek az Úr népének. Ez ott született, ez ott született – hallottuk újra meg újra ezt a kifejezést. Milyen tehát az Úr városa? Milyen is Isten népe? Milyennek látjuk őt? És kik is az Úr városa szülöttei? Hogyan viszonyuljanak az Úr népe tagjai azokhoz, akik lehet, hogy még nem látszódnak az Úréinak, de az Úr kegyelméből már oda tartoznak mégis? Az ő kiválasztó szeretete, és, ez milyen örömet is jelenthet. Röviden erről lesz szó, erről a három gondolatról.

A zsoltáros – és ebben teljesen egyedi ez a zsoltár – az Úr városa, Isten városa, Sion városa ünneplését, énekét fogalmazza meg, de úgy, hogy a pogányokról nem negatívan beszél majd, hanem nagyon is pozitívan, reménységgel. Elmondja, hogy az Úr szeretetének a tárgya ez a város, Isten királyi széke ebben a városban székel, hegyen épült város, ha a külföldről vagy a vidékről feljövő látogatók jöttek és meglátták, tényleg gyönyörködtek benne.

Emlékszünk, leginkább Salamon király idejében lehetett, ott ragyogott a templom is már a városban. Szóval nem véletlenül lett Sion városa, az Úr városa jelképesen Isten népének, az egyháznak a kifejezője, képe. Hallottuk az Efézusi levélből is, ott is olvastunk Izrael népéhez tartozók, illetve a pogány népek közül megtértekről mint akik az Úréi Jézusért. Az egyik legszebb a Jelenések könyve 21. részében olvasható arany utcás városleírás: be akarja mutatni az Úr Jézus menyasszonyi népét, a szeretett népet, és egy gyönyörű várost ír le. Az már az örökkévaló dicsőségben létező Isten népe.

Éppen ezért kedves nekem, hogy itt a zsoltáros – Kórah fiai zsoltára, éneke – a földön élő Isten népéről beszél. A bűneset utáni világban élő Isten népéről. Ha az elmúlt istentiszteleten itt lehettünk és hallottuk az igehirdetést: a Krisztus illatát illatozó népről. Itt a földi körülmények között.

Milyenek látja tehát a zsoltáros az Úr városát? Milyenek látja Isten népét? Ez azon múlik, hogy milyenek látja, kinek látja az Urat, Isten népének az Urát. Mert végig erről van szó, hogy az Úr szereti, az Úr vetette meg a fundamentumát, szent hegyeken, azaz szent az Úr népe, hozzá tartozó – ez a jelentés is benne van ebben a képben –, az övé. Megszilárdította, megerősítette. Végig Istenről beszél magasztaló módon.

Nagyon fontos, hogy Isten mindenkori népe – az Ó- és az Újszövetségben is igaz ez – arról ismerhető meg, hogy kinek a népe. Ez azért is fontos, mert ahogy láttuk, azt mondja: „jobban mint Jákób minden hajlékát”. Ugye, Jákób az a régi neve az ősatyának. Nem tudom, emlékszünk-e a neve jelentésére? A csaló. Egy csaló Isten népe gyülekezetében? Ráadásul ő alapember? Jákóbról beszél, Jákóbra emlékeztet a névvel jelezve, hogy az Úr népe nem a tökéletesek társasága, hanem a kegyelmet nyert bűnösök közössége.

Ha viszont csak Jákóbra néznénk, Izrael ősatyjára, akkor lehet, hogy egészen más véleményünk lenne az Úr népéről, az ő utódairól. Egyáltalán Izrael népe is hányszor volt méltatlan az Úr nevére, a zsoltár mégis, amikor énekelik, arról beszél, hogy nem az a kérdés, hogy éppen most hogy néz ki, mit csinálnak, hogy élnek, elmúlt igehirdetéshez kapcsolódóan: a Krisztus illata árad-e róluk vagy valami bűzt árasztanak? Az a kérdés: ki az Úr, aki szereti őket, megszilárdította, megtartja.

Lehet, hogy éppen a mi időnkben is inog Isten népe, egyáltalán nem szilárd, bajok vannak a házasságokban, a családokban. A hívő emberek házasságában, családi életében is lehetnek nagy kísértések, próbák. Ki az Úr? Miért szeret? Nem vagyok méltó a szeretetére – érezhetjük súlyos vétkek után. Jézusért szeret. Lehet, hogy legszívesebben titkolóznánk, csak ki ne derüljön, mert szégyelljük mindazt, ami jellemzi az életünket vagy a család életét vagy a gyülekezet életét vagy a Református Egyházunk életét. Jaj, inkább ne beszéljünk róla még a médiában sem!

Itt meg azt mondja: csodálatos dolgokat beszélnek rólad. Miért? Az Úr miatt. Mert az Úr ott van Sion városában, mert az Úr cselekszik hatalmasan. Gondoljunk arra, hogy hányszor mentette meg, tartotta meg az Ószövetség idején is Isten az ő népét nagyon nehéz körülmények között is. Hadd legyen tehát nagyon személyes: te milyenek látod a Pasaréti Református gyülekezetet? Azt a közösséget, aki a te családod? Mert barátokat választhatunk, de családtagokat ajándékba kapunk.

Amikor Neszmélyről jöttünk haza a konfirmandusokkal a csendeshétről, az egyik szülő megkérdezte, hogy hogy viselkedett a gyermekem? Tudatosan nem mondom, hogy lányom vagy fiam, mert akkor kitalálható lenne. És többen is kérdezték. Ugye, hogyha valami kevésbé jó dolgot tett a gyermek, akkor mit mondjon ilyenkor a lelkipásztor? Az a kérdés, hogy kire nézünk egy csendeshéten is, amikor úgy ahogy viselkednek a gyerekek vagy a fiatalok? Ha mondjuk a konyhában mosogatás közben eltört öt poharat vagy tányért, mert kicsit úgy mosogatott, akkor lehet úgy is mondani, hogy: képzeld, csak öt tányért tört el! Vagy pedig fájoán mondom, hogy úgy viselkedett, hogy rettenetes.

Mire nézek, amikor..., illetve kire nézek, amikor lehet, hogy azzal szembesülök, hogy Isten népe nem tökéletes. A zsoltár először erre kérdez rá velünk kapcsolatban is. Mert a csendeshéten is az a kérdés, hogy ott az Úr, szól az igéje, együtt

vagyunk közösségben fiatalokkal, gyerekekkel, felnőttekkel, kegyelmet nyert bűnösök közössége. Ugye, a csendeshéten például olyanok is vannak, akik még nem az Úrei szívből, de hát éppen azért is vagyunk ott, hogy megismerjék az Urat.

Itt kell továbblépnünk, mert csodálatos dolgokat beszélnek, „dicsőséges dolgokat beszélnek felőled” kifejezést hallottuk. Ez mindenképpen utalhat arra, amilyen csodákat az Úr tett az ő népe életében korábban is – hatalmas csodás dolgai, szabadításai –, de kiderül a folytatásból egyértelműen, hogy elsősorban az a nagy csoda, hogy a pogány nemzetek, népek is az Úrei lesznek, honfitársakká lesznek Izraelnek. Ez hatalmas csoda, dicsőséges dolgok. Reménység szempontjából is igaz ez. Énekel a zsoltáros, éneкли az istenfélő gyülekezet az ószövetségi időben a templomban. Nem tudjuk pontosan, hogy mikor keletkezett a zsoltár. Lehet, hogy Izrael népének egy korai történelmi szakaszában, az is lehet, hogy a babiloni fogság után. Teljesen mindegy. A lényeg, hogy ennek az örömét éneкли meg Izrael népe a gyülekezet közösségében, hogy a pogányok is, a pogány népek is az Úrei lesznek.

Itt bizony meg fogalmazódott bennem a kérdés, hogy ennek az örömeiben élt Isten népe az ószövetségi időben? Ezt olvassuk a Szentírásban, hogy az Úr népe végig azon volt, hogy minél több pogány jöjjön hozzá? Gondolhatunk Jónásra. Ott Ninive királya is megtért az Úrhoz, amikor hallotta az ítéletet. Elhitték, megváltoztak. Jónás mégis tele van haraggal még az Isten iránt is. A szíve egészen mást érzett, mint amit kellett volna. Jézus idejében a galileai vidéket azért nézték le nagyon a Jeruzsálemben lakók, mert Galileában nagyon sok pogány szomszédságában kellett lakni az ottani zsidóknak. Tehát már a jelenléte is a pogányoknak megfertőzi a galileaiakat. Ők nem lehetnek olyan tökéletesek mint mi, akik Jeruzsálemben lakunk.

A legfájóbb azonban mégis az a példa, ami eszembe jutott most újra, hogy Péter apostolt már pünkösd után, amikor Jézus már kimondta, hogy menjete el, tegyete tanítványokká minden népeket, tehát a pogányokat is, és mégis Péter apostol olyan, hogy háromszor kell az Úrnak meggyőzni, hogy amit Isten megtisztított, te ne mond tisztátalannak. Mert Péterben is zsigerből ott volt ez az érzés, ami valahogy beléjük ivódott.

Szerintem nekünk, magyaroknak az a gyönyörű szép mondat, hogy a kutyából nem lesz szalonna, ez is egy ilyen belső érzés bizonyos emberekkel kapcsolatban. Persze a keresztyén szempontból mi azt mondjuk, természetesen az Úr még a szalonnából is tud kutyát, de hogy kutyából nem lesz szalonna, az biztos. Mert ez fakad belülről. Ez egy nagyon negatív értékítélet, hamis előfeltevés, és Péterben is ott volt. Annyira, hogy a Galata levélben olvashatjuk – emlékezzünk rá újra –, ott ül a pogány keresztyén testvérek asztalánál, ünnepelnek, boldogok, és jönnek a jeruzsálemi zsidó keresztyén testvérek, és azonnal föláll Péter, mert szégyelli, hogy mit szólnak, hiszen pogányokkal ülök egy asztalnál.

Amikor tehát a zsoltárt olvastam, és végiggondoltam, hogy az egész Bibliában Isten népe, Isten mindenkori népe hogyan viszonyul azokhoz a bizonyos pogányokhoz, akkor bizony lehetne mit kritikaként elmondani az Úr népére. De ha az Úr népére nézek, az Urat kell látnom. És milyennek látom az Urat akkor, amikor lehet, hogy a népe nem úgy gondolkodik, ahogy kellene, de az ige fényében, a Szentírás szemüvegén keresztül mégis csak ott lehet Isten népében a helyes, az Úr

szerinti nemcsak érzés, hanem hitbeli döntés, engedelmesség. És a zsoltáros erről énekel. Itt már olyan egyszerű az egész.

Mondok néhány jelzót az itt felsorolt nemzetekre, népekre, országokra, hogy egy kicsit közelebb érezzük az üzenet szempontjából magunkhoz azt, hogy kikről is volt szó a 87. Zsoltár énekében. Kik is lesznek tehát honfitársak? A korábbi nagyon is ellenséges népek, nemzetek. Egyiptom. Az ősi szövegben ez szerepel: Ráháb. Ez Egyiptomnak neve volt. Nem az a Ráháb, aki Józsué idején a kémeket elbújtatta, hanem az a Ráháb név, amely egy másik helyen a Bibliában, illetve több helyen tengeri szörnyet jelképez. Tehát a névvel valami nagyon negatívot akartak kifejezni az ókorban és Egyiptomnak is ez lett a neve. Az a nép, az a nemzet, ország, ahol szenvedett Isten népe, ahonnan ki kellett szabadítani, ahol nagyon sok keserűség volt. A nagyon gonosz nemzet.

Bábel, azaz Babilon. A világhatalom, az elnyomó hatalom, amelyik miatt anynyi baj van a mi kicsiny országunkban, akiknek a katonái itt vannak, és jelzik, hogy azért mi vagyunk a hatalmon. Gondoljunk arra, amikor a szocialista rendszer idejében, ha találkoztunk egy orosz kiskatonával, azzal a találkozás kedves volt talán de azért eszünkbe jutott, hogy miért vannak itt az oroszok.

Sokkal nehezebb a Filisztea. Mert a filiszteusok kik is voltak? A szomszédok, akik állandóan támadtak. Mindig bajt okoztak. Kiállhatatlanok, zaklatnak, újra meg újra olyan nehéz őket elviselni. A filiszteusok hányszor támadták Izraelt? Portyázó csapatok jöttek-mentek. Egyszerűen a szomszédok miatt nem lehet nyugalomban élni!

Tírusz és Kús. A büszkék, a büszke városok. Tírusz közelebb van, Kús – amely lehet Etiópia vagy Núbia a magyarázók szerint – kicsit távolabb Izraeltől. Kisebb államok, de a népei azok nagyon nagyra tartják magukat. Tírusz, az kereskedőváros is volt. Az üzletfél, aki mindig rászed. Nem lehet kikerülni, mert az üzletpolitikában az ő neve ismert és egyszerűen kell vele valamilyen kapcsolatot ápolni, de mindig kizsákmányol, mindig azon van, hogy bántson. Az ellenség. Ezek a népek, nemzetek tehát az ellenségek.

Kik az Isten mai népe ellenségei? Itt most mi nem népekben gondolkodunk valószínűleg, hanem lehet, hogy személyek. De Jézus mit is mondott az ellenségekről? Szeressétek ellenségeiteket. Emlékszünk, hogy hol mondta Jézus, hogy szeressétek ellenségeiteket? Mert ha a Hegyi beszéd jut eszünkbe, akkor az fontos, mert a Hegyi beszédben az Úr Jézus mint dicsőséges király, hatalmon levő Úr.

Az ő királyi uralmát mi jellemzi? Arról olvasunk itt, hogy előszámlálja Egyiptomot az Úr. Beírja. Olyan gondolat van itt az ősi nyelven, amikor egy ókori uralkodó, aki elnyomó hatalomként hatalmába kerít egy területet és akkor összeírják, hogy azon a területen kik laknak. Az igei üzenet szempontjából: az Úr beírja, hogy kik az övéi. Az újszövetségi kijelentésben az egyik legszebb gondolat az élet könyve. Az én királyi uralmam alá kik tartoznak? Ez ott született, ez ott született. Beírom őket, számba veszem egytől egyig, mert ismeri az Úr az övét.

Ha nem az Úr szemüvegén keresztül tekintünk azokra az emberekre, akkor azt látjuk, hogy csak ellenségek. Most még azok, akiket Jézus szavai szerint ellenségként kéne szeretnem. Azt nem mondta az Úr, hogy könnyű lesz, de mi azt érezzük, hogy lehetetlen. Mert kik azok? Egyiptom, Babilon, Tírusz, Filisztea, Kús.

Olyan nehéz miattuk a hívó élet is, sokkal könnyebb lenne, ha nem lennének. De ha az Úrra nézek, akkor látom, hogy az Úr kegyelméből még ők is.

Hogy megváltozott Péter, amikor megértette Istennek a döntését, és ment Kornéliuszhoz. Ő is örömmel döbbsent meg azon, hogy az Úr Lelke kiáradt Kornéliuszra és házanépére. Emlékszünk, hogy a jeruzsálemi gyülekezet vezetői közössége számonkéri Pétert, hogy hogy mertél olyat tenni, amit tettél, és csak mikor Péter elmondta, hogy mi is történt valójában, akkor döbbsentek meg, hogy ezek szerint a pogányokra is kitöltetik a Szentlélek. Vagy ment Saul a pogányok apostolaként nagyon sok pogány helyre. Amikor tehát Isten népe az Úrra tekint, aki még az ellenséges nemzeteket is maga népévé akarja tenni, akkor még ha nem is az érzése szerint talán kezdetben, mert nagyon fájó az ellenséget szeretni, és nagyon nehéz, de hitből fakadó engedelmes döntésként megteszi azt, amit a zsoltár itt ír. Itt Isten népe örvendezik az Úrnak, mert az ellenséget népe tagjaivá teszi.

Ki az, akit te a te személyes pogányodnak tartasz? Szomszédod ilyen? Üzletársad? Vagy lehet, hogy egy családtag? Kik azok, akiket szeretned kell talán mint ellenséget? Nem ellenfél. Jézus ellenségről beszél. Ez a legnehezebb talán. Itt a zsoltár arra utal: kinek látod őt, kinek látod őket, amikor még nem látszanak egyáltalán az Úréinak, de vajon milyen hittel tekintünk rájuk? Mert amikor már az Úréi lesznek, akkor ott a nagy öröm, mindjárt erről szólok így a végén.

Gondoljunk arra is, amikor például Csépe Andrea misszionáriusunk, testvérünk a magyarok között szolgálva titkolnia kell azt, hogy ő misszionárius, mert abban az országban tiltják, még mindig tiltják a keresztyén tanok terjesztését. Vagy egy iszlám államra, ahol üldözik az Úr népét, és hogy tekintenek az üldözött keresztyének az ellenségeikre? Kárpátaljai lekipásztorok elmondták, hogy Sztálin idejében, mikor több éveket töltöttek a Gulágon, Isten milyen békességet, meg szeretetet adott a szívükbe. Voltak olyanok, akik hitre jutottak az ő életüket látva ott a Gulágnál.

Nekem az Úr angliai tanulmányaim során adott egy nagyon kedves tanítást. Kis faluban felnőve a református gyülekezet tagjai ott a faluban mind fehér bőrűek voltak. Aztán mikor Angliába mentem és betettem először a lábamat az ottani evanglikál gyülekezetbe, egyszer csak a szemem megakadt egy színes bőrű asszonytestvéren, és úgy megdöbbsentett, hogy nem csak fehér bőrűek járnak istentiszteletre. Később kedves ismerőssé lett, mert egy pakisztáni misszionárius felésege volt, pakisztáni hívó asszony. Nekem ott semmi negatív érzés nem volt, csak egy megdöbbsentés, hogy nem csak magyar emberek vannak Isten népe között ezek szerint. De egy életre megtanított, és most amikor szabad a közlekedés, együtt lehetünk, milyen nagy ajándéka Istennek, hogy mi is átélhetjük itt Budapesten is, Pasaréten, hogy hány nemzet, hány népből valók az Úr népei.

Még egy gondolat. Jézus, amikor látta Izrael házát mint pásztor nélküli nyájat, akkor mondta, hogy kérjétek az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az aratásba. Akkor ott a tanítványait Izrael népe közé küldte. (Máté evangéliuma 9. része vége meg a 10. rész eleje.) De ott Jézusról olvastunk egy nagyon fontos mondatot: megkönyörült azokon, akiket látott. Megkönyörült a szíve. Ez a zsoltár örömről beszél. Annak a boldog örvendezése, hogy az Úr az ő népének az Ura, és még az ellenséges nemzeteket is, népeket is maga népévé teszi, mert ő az, aki szereti őket,

megszilárdítja. Ez előbb-utóbb látszódik majd az ő népének is természetesen, de addig is ennek az örömeben élhetnek. Jézus könyörülete viszont azt jelzi, hogy lás-sam hívó emberként azon a másikon, hogy kegyelemre van szüksége, mert elveszett bűnös ő is.

Az Úr városa öröme pedig mindabból következik, ami eddig elhangzott. 46. Zsoltár 5. versét még említem: „Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát.” „Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát.” „Minden forrásaim tebenned vannak” – énekelik táncolva. A zsoltárban énekelhetik táncolva az Úr népe tagjai, tehát Izrael, de gondolhatunk azokra is, akik a pogány nemzetek közül már az Úréi. Betölti őket az öröm, a boldogság. Miért? „Minden forrásim tebenned vannak.”

Azaz az Úr személye, Isten szeretete, a királynak a jelenléte, akinek a jelenlétében élhetnek, akit láthatnak, az Úr a királyunk, az ő városában élünk, az övéi vagyunk, és felüdíti a lelkünket, megajándékoz annyi mindennel. Adta az ő egyszülött Fiát és vele együtt mindent – az újszövetségi gondolat fényében. „Minden forrásim tebenned vannak.” Örvendezek azon, hogy ki mindenki az Úré. És itt kell azt megemlíteni, hogy a csendesheteken, konferenciákon az egyik legnagyobb csoda tényleg az, amikor aki még nem az Úré, megismeri, bűnbánatot tart, elfogadja a kegyelmet. Hatalmas öröm. A tanítványok is örültek ennek. Jézus akkor mondta nekik: de a legnagyobb öröm az legyen, hogy ti is az enyéim vagytok, a ti nevetek is fel van írva.

Az Úrban való öröm – „minden forrásim tebenned vannak” – úgy is fontos, hogy amikor még semmi örömöm nincsen az ellenségek szeretetlensége, nehéz természete miatt, és a legszívesebben sírok, imádságban is pityergem, hogy az Úr miért nem tesz már valamit, de a zsoltár fényében mégis azt kell mondani: minden forrásim tebenned vannak. De ha az Úrra nézek, akkor mégis csak betöltheti a szívemet az Úrban való öröm. „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” És mi is a folytatás? „A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt.” Ezt a levelet börtönből írta az apostol. Római börtön. De abban a római börtönben is lettek, akik az Úréi lettek, mert az apostol a helyén volt. A Filippi gyülekezet az Úrban örül, de közben szelídlelkűnek kell lenni, mert a világban nem is olyan egyszerű elhordozni az ellenséget. Filippiben sem. Ha erőre, szilárdságra, támaszra van szükségünk, mert éppen szenvedünk az ellenséges lelkületűek miatt, akkor minden forrásim tebenned vannak, mert az Úr megerősít.

Az Úrban való öröm, az az a boldogság, aminek az alapja az Úr személye, mindaz, amit ő tett értünk is Jézus Krisztusban, hogy az ő népe tagjai lehetünk, és ha ezt az Urat látjuk magunk előtt, ha őt tartjuk egyedüli királyunknak, akkor az ő népét is ezzel a szeretettel fogadjuk el és hordozzuk itt Pasaréten is, és még az ellenségek között is ezzel a reménységgel lehetünk. Most még talán ellenség, de már nem sokára az Úr népe tagja lesz.

Segítsen Isten bennünket, testvérek, hogy Jézus Krisztusnak a váltságghalála, feltámadása, mindaz a győzelem, amit ő megszerzett, amiért ő királyunk lehet egyedül, segítsen minket hordozni az ellenség iránti szeretetben, ezért könyörgünk is majd most.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Atyánk, a te népedért, és dicsőítünk, hogy a te népednek a fundamentuma az Úr Jézus egyedül. Köszönjük az ő isteni személyét, az ő istenemberi megváltó művét, és magasztalunk, hogy ezért lehetünk mi is a te néped tagjai.

Urunk, szégyelljük, amikor nem a Krisztus illatát illatozta az életünk, tudod, Urunk, hogy mi sem vagyunk sajnos még mindig tökéletesek, de ezzel nem vissza akarunk élni, hanem szeretnénk a te kegyelmedből élni. Urunk, segíts, hogy így hadd tudjunk tekinteni a te népedre is itt Pásaráten, Református Egyházunkra is. Köszönjük, Urunk, hogy te megszilárdítod, te szereted a tiédet. Köszönjük, Urunk, ezt a hitbeli igazságot.

Kérünk, könyörülj meg azokon, akiknek fájnak a bűneik, akik úgy érzik, hogy nem szereted őket, akik inognak. És azokért is, Urunk, akiknek nagyon nehéz hordozni az ellenséges lelkületű embereket. Köszönjük, Urunk, hogy most erősítettél, bátorítottál arra minket, hogy rád tekintsünk. És ezzel a szeretettel, Jézus szeretetével hadd tudjunk szeretni, ha kell, valóban még az ellenséget is. Add, Urunk, hogy legyen a mi szívünkben is az a reménység, ennek a csendes öröme. Köszönjük, Urunk, hogy te ma is gyarapítod népedet. Segíts ugyanakkor azoknak a testvéreinknek, akik szenvednek, talán kimondták már felettük a halálos ítéletet bizonyos országokban, mert a tiéd.

Kérünk téged, Urunk, gyülekezetünk betegeiért, akik kórházban vannak, betegágyon fekszenek otthon. Add, Urunk, hogy a maguk helyén ők is hadd lehessenek annak az örömeiben, hogy a tiéd vagyunk.

Imádkozunk kárpátaljai magyar testvéreinkért, őrizd őket. Adj Ukrajnában békességet, hadd kérjük. Világi vezetőinknek is te adj támaszt és erőt, bölcsességet, és te tartsd őket is alázatban, kérünk, hogy szolgáljanak.

Köszönjük, Urunk, hogy kegyelmedbe ajánlhatjuk gyászoló szeretteinket is. Kérünk, áldd meg azokat a családokat békességeddel, vigasztalásoddal, akik ezen a héten álltak meg ravatal mellett. Köszönjük, Urunk, hogy az Úr Jézus feltámadása a halált is legyőzte. Kérünk arra, könyörülj rajtuk, segíts hordozni a gyász terhét. Az Úrban hadd tudjanak, az Úrban való örömben, tebenned megvigasztalódní.

Hallgasd meg a mi csendben elmondott imádságunkat is, kérjük, Jézus érdeméért.

Ámen.